

MAJAKOWSKI

teatr STUDIO galeria

dyrektor
kierownik artystyczny
JÓZEF SZAJNA

z-ca dyrektora
STEFAN MATUSZAK

kierownik literacki
ANDRZEJ WYDRZYŃSKI

MAJAKOWSKI

scenariusz

JÓZEF SZAJNA

obsada:

MATKA	IRENA JUN
WDOWA	ANNA MILEWSKA
AKTYWISTKA	HELENA NOROWICZ
DZIEWCZYNA	TERESA MARCZEWSKA
POETA	ANDRZEJ SIEDLECKI
OBCY	WIESŁAW DRZEWICZ
KONFORMISTA	BOGUSŁAW STOKOWSKI
STARZEC	STANISŁAW BRUDNY
MĘŻCZYŻNA	TADEUSZ WŁUDARSKI
INWALIDA	JÓZEF WIECZOREK

reżyseria i scenografia: **JÓZEF SZAJNA**

muzyka: **ZYGMUNT KONIECZNY**

asystent reżysera: **STANISŁAW BRUDNY**

GALERIA STUDIO

**WYSTAWA WSPÓŁCZESNEGO
MALARSTWA I GRAFIKI**

czynna codziennie prócz poniedziałków
w godz. 12—17.30

w niedzielę w godz. 14—17.30
oraz przed każdym spektaklem
i w czasie przerwy

16
PRAPREMIERA LUTY 1978

MAJAKOWSKI O SOBIE:

„Bardzo łatwo jest napisać takie wiersze, aby was nie denerwować... Całe życie pracowałem nie nad tym, aby pisać ładne rzeczy i pieścić ludzkie ucho i zawsze tak się składało, że wszystkim sprawiałem przykrość. Najważniejsza praca — to kłótnia, wyszydzanie tego, co wydaje mi się niesłuszne, z czym trzeba walczyć. I przez dwadzieścia lat mojej literackiej pracy... bez przerwy trzeba było bronić tych czy innych rewolucyjnych literackich pozycji, walczyć o nie i walczyć z zacofaniem...”.

O MAJAKOWSKIM

MAJAKOWSKI jest dla mnie wiecznie młody. I gdyby nawet obchodzono tysiąclecie jego urodzin, dla mnie zawsze pozostałby ucieleśnieniem poetyckiej młodości. Widzę go — „oczyma duszy”, jak powiada Hamlet, nie takim, jakim jest na pomniku w Moskwie, któremu zawsze oddaję pokłon z szacunkiem i uczuciem przyjaźni, i nie takim, jakim go poznałem w Warszawie, posępnym i recytującym swe wiersze, stojąc za krzesłem, ale takim, jakim go widziałem w Kijowie, na ulicy w roku 1913, młodzieńczym i potężnym, już znanym, bo kolega mi powiedział: patrz, to Majakowski. Szedł z gołą głową po ulicy (w tamtych czasach!) i porywał jak wiatr.

Potem przyszedł do rewolucji, wzywał do walki, nawoływał, żeby „zaciskać światu na gardle proletariatu palce”. Ale wszystkie te wielkie hasła polityczne i społeczne były uwzniośnione, na skroś przesycone przeżyciem osobistym, zupełnym oddaniem sprawie, liryką.

Mówił o wielkich sprawach, ale była to też rozmowa o sobie samym. Dlatego też jego słowa miały taką moc przekonywania, muzyka wiersza tak zadziwiająca, a głos brzmiał wieczną młodością uczuć. Jestem szczęśliwy, że takim go widzę.

JAROSŁAW IWASZKIEWICZ

Z S R R

BYŁO TO ŹRÓDŁO niewyczerpanej energii życiowej, a przy tym władające sobą, spięte mocną wolą. Było to życie w jednym z jego krańcowych przejawów.

ANATOL ŁUNACZARSKI

USA

„SZCZEGÓLNIENIE DUŻO i z zapalem czytałem Majakowskiego, który w moim przekonaniu jest jednym z największych poetów współczesności.”

ANGELA DAVIS

TURCJA

„JEST ON TAK WIELKI, że w porównaniu z nim my, współcześni poeci, wszyscy jesteśmy mali. On jest naszym nauczycielem, także moim osobistym. Pablo Neruda, Louis Aragon, wszyscy rzetelni poeci świata powiedzą to samo, że jest on ich nauczycielem.”

NAZIM HIKMET

1) ДРУЖИЕ АНТАНТЫ-ДЕНЬГИ? БЕЛОГВАРДЕЙЦЕВ ДРУЖИЕ-ЛОДЖЬ

3) МЕНЬШЕВИКОВ ДРУЖИЕ-4) ПРАВДА, В СПИНУ НОЖ

5) ГЛАЗА ОТКРЫТЫЕ

6) И РУЖЬЯ-ВОТ КОММУНИСТОВ ДРУЖИЕ.

CHILE

„POETA GIGANT, którego głos mną zawałdnął — to Majakowski. Pośród sparcałych poetyckich systemów z ich klasyfikacją światów i zmierzchu rozległ się głos podobny do młota budowniczego...”

PABLO NERUDA

FRANCJA

„WŁODZIMIERZ MAJAKOWSKI nie umarł. Jego heroiczne dzieło pomaga nieustannie w tworzeniu nowego, wciąż się doskonalącego świata.”

PAUL ELUARD
ENDRÉ WURMSER

AUSTRALIA

„JEDEN Z NAJWIĘKSZYCH wpływów na stosunek Zachodu do Związku Radzieckiego wywarła poezja Majakowskiego. Jego wiersze ukazały siłę radzieckiego człowieka, moc gorącej wiary w sprawę komunizmu.”

KATHERINE SUSANNE PRICHARD

HAITI

„JAKO POETA jestem pełen czci dla Majakowskiego, którego uważam za największego poetę współczesności. Twórczość Majakowskiego, to pierwsza rakietą wystrzelona w niebo poezji!”

RENÉ DEPESTRE

MEKSYK

„MAJAKOWSKI był dla Meksyku meteorem ze względu na krótkość swego pobytu i olśniewający blask geniuszu. Ale światło tego meteoru nie zgasło w naszym kraju — opromienia nas wszystkich jeszcze dzisiaj.”

DIEGO RIVERA

CZECHOSŁOWACJA

„WŁODZIMIERZ MAJAKOWSKI oznaczał dla mnie i dla mojego pokolenia odkrycie nowego świata poezji.”

MICHALIK VOJTECH

POLSKA

„POETYCKI WSTRZĄS, jakiego doznałem czytając po raz pierwszy Majakowskiego, mogę porównać tylko z wstrząsem przeżyтым, gdym słyszał i widział niebo rozdzielane błyskawicami. Bunt, przewrót, gromy, płomień — wszystko nowe, bez precedensu, cudowne, zdumiewające, rewolucyjne.”

JULIAN TUWIM

WŁODZIMIERZ MAJAKOWSKI

- 1893** — ur. 19 VII we wsi Bagdady (obecnie Majakowski), Gruzja.
- 1902** — przeprowadzka rodziny Majakowskich do Kutaisi. Gimnazjum w Kutaisi.
- 1906** — śmierć ojca (leśniczego). Przeprowadzka do Moskwy, gimnazjum w Moskwie.
- 1908** — Majakowski wstępuje do nielegalnej partii bolszewickiej — SDPRR, później RSDRP(b). Usunięty ze szkoły za niezapłacenie czesnego. Agenci Ochrony odkrywają tajną drukarnię; aresztowanie Majakowskiego za działalność rewolucyjną. Niemal cały 1909 rok spędza w więzieniu Butyrskim (po procesach i dwóch innych aresztowaniach). Zwolniony jako nieletni.
- 1911** — studia w Instytucie Malarstwa, Rzeźby i Grafiki do 1914 r. Przyjaźń z D. D. Burlukiem, malarzem i poetą, prekursorem futuryzmu rosyjskiego.
- 1912** — pierwszy Manifest rosyjskich futurystów „Policzek gustom publiczności”. Autorzy: W. W. Majakowski, D. D. Burluk, A. J. Kru czenny, W. W. Chlebnikow; współpracuje z grupą W. W. Kamienski. Debiut poetycki: dwa wiersze wydrukowane w Manifestie.
- 1913** — wydaje pierwszy tomik poezji pt. „JA”. Debiut teatralny w Petersburgu: wystawienie tragedii „Włodzimierz Majakowski” (2 i 4 XII).
- 1914** — początek poematu „Obłok w spodniach”, ukończonego w 1915 roku.
- 1915** — lipiec: spotkanie z rodziną Brików. Przyjaźń z Osipem B. i miłość do Lili Brik, aktorki i plastyczki.
- 1917** — opowiada się zdecydowanie po stronie walczącego proletariatu. Jest przywódcą nurtu rewolucyjnego w poezji. Przełamuje utarte kanony składni i języka poetyckiego, przesyca go potocznym słownictwem, tworzy odkrywcze skojarzenia, dynamiczną frazę wiersza, graficzny styl („schodki”) przekazywania rytmu poetyckiego. Większość nawet najbardziej politycznych wierszy nasycona jest wstrząsającym liryzmem.
- 1918** — współpracuje z filmem, występuje w „Nauczycielce robotników” i w filmie „Panna i chuligan”. Pisze scenariusze, m.in. „W oknach filmu”. Powstaje pierwsza radziecka sztuka-widowisko „Misterium-Buffero”

- (drugi wariant 1921), oraz słynny wiersz „Lewą marsz” i poemat „150 000 000”; oba dzieła ukończone w 1919 roku.
- 1919** — początek współpracy z ROSTA i okres rezygnacji z liryki na rzecz agitacyjnych rysunków, plakatów i sloganów propagandowych. Wkrótce napisze o tym okresie: „Przydeptywałem gardło mojej pieśni”.
- 1922** — 1927 kilkakrotne wyjazdy za granicę (Francja, Ameryka, Polska). Powstają świetne wiersze i reportaże.

1923 — jako organizator rosyjskiego ruchu futurystycznego i założyciel literackiej grupy LEF (Lewy Front), redaguje czasopismo „Lef” (1923—25), następnie „Nowy Lef” (1927—28). W pierwszym numerze pisma „Lef” publikuje „O tym” — swój nawiązujący i zarazem najtragiczniejszy poemat liryczny o miłości.

1924 — pod wpływem śmierci Lenina pisze poemat „Włodzimierz Iljicz Lenin”; w tym utworze, oraz w poemacie „Dobrze” (1927), ogarnął niemal całą społeczno-polityczną tematykę rewolucji.

1925 — nieustanna walka z biurokracją, kołtunerią, oportunistycznym, karierowiczostwem, ignorancją — wzmaga ataki przeciwników z ugrupowań lewackich i dogmatycznych. Maleje grono przyjaciół, pogłębia się poczucie osamotnienia.

1927 — w maju, w okresie pobytu Majakowskiego w Warszawie, ukazuje się pierwszy w Polsce „Wybór poezji” Majakowskiego, z jego przedmową, pod red. A. Sterna. Przekłady m.in.: W. Broniewski, B. Jasiński, J. Tuwim.

1929 — powstaje „Łaźnia”; we wrześniu czyta ją na posiedzeniu rady artystycznej teatru Meyerholda, później na spotkaniach autorskich. 12 grudnia — jak wspomina Lili Brik — „Majakowski czytał ŁAŻNIĘ w komisji repertuarowej. Wszedł ledwie żywy...”. W tymże roku odbyła się w teatrze Meyerholda prapremiera satyrycznej sztuki „Pluskwa”.

1930 — prapremiera „Łaźni” w Teatrze Dramatycznym Domu Ludowego w Leningradzie (30 I). Mimo ostrych ataków na sztukę i jej autora, wystawia ją 16 III (w Moskwie) Meyerhold. W tym okresie powstaje poemat „Pełnym głosem”, suma doświadczeń i przeżyć, poetyckie credo. 31 marca „Wieczornaja Moskwa” publikuje sprawozdanie z narady redakcyjnej nad „Łaźnią”: „Zlecenie dla teatru Meyerholda i tow. Majakowskiego: dopracować ŁAŻNIĘ. Masowy widz nie rozumie sztuki”. Majakowski odpowiedział:

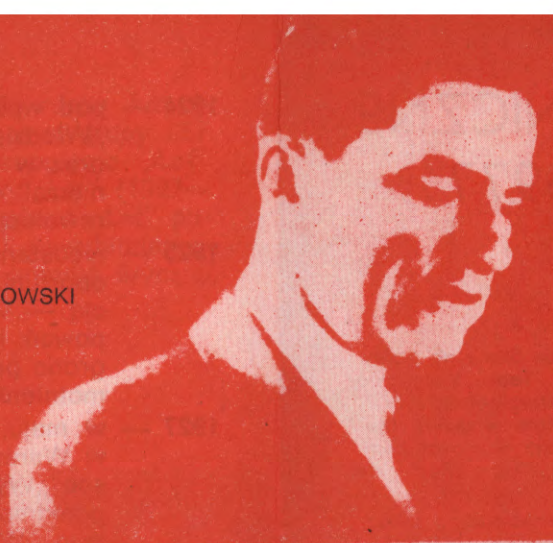
„Wskazując
w spektaklu
dodają moc wdzięków i kras,
„za trudny dla szerokich mas”.
Masie
spokój daj,
mecenasiu —
masa
nie gorzej od pana
zna się.”

14 kwietnia 1930 roku powstaje ostatni wiersz — testament „Do wszystkich”. Tragiczna śmierć poety.

Reflektorem
oświetl rampę wybiłą
Akcja
naprzód niech rwie się
w gorączce.

Teatr —
to nie zwyczajne zwierciadło,
lecz
szkło powiększające.

WŁODZIMIERZ MAJAKOWSKI

WYSTĘPY ZAGRANICZNE TEATRU STUDIO—1977

„REPLIKA” W LIZBONIE

NA ZAPROSZENIE PORTUGALSKIEGO Urzędu Stanu do Spraw Kultury, oraz Fundacji Calouste Gulbenkian, Teatr Studio na scenie Teatru de Algés w Lizbonie wystąpił czterokrotnie z REPLIKĄ Józefa Szajny (10—13 I 1977). Równocześnie w galerii Muzeum Narodowego Soares dos Reis odbyła się wystawa kompozycji przestrzennej REPLIKA Józefa Szajny, którą następnie pokazano w Madrycie.

Fragmenty recenzji z portugalskiej prasy zamieściliśmy w poprzednim programie TS (F. Rabelais GARGANTUA I PANTAGRUEL).

„DANTE” I „REPLIKA” W PARYŻU

W CZERWCU 1977 R. ZESPÓŁ TEATRU STUDIO wyjechał do Francji na zaproszenie komitetu Festiwalu Teatru Narodów, któremu przewodniczył J. L. Barrault. Od 27 do 29 czerwca w Theatre d'Orsay odbyły się trzy przedstawienia DANTEGO, a 1 i 2 lipca dwa przedstawienia REPLIKI. Z recenzji zamieszczonych w pismach „Liberation”, „L'Humanite”, „Le Quotidien de Paris”, „Le Mond”, „Le Figaro” i innych, cytujemy kilka fragmentów o DANTEM i REPLICE.

„W Teatrze Narodów gościł przez kilka dni warszawski Teatr Studio — stało się to prawdziwym wydarzeniem Festiwalu. Zespół Józefa Szajny zdobył już światowy rozgłos i znalazł się na najbardziej reprezentatywnym miejscu nowych poszukiwań w teatrze współczesnym... Szajna przekazuje syntezę klęsk naszej epoki i ciężącego nad nami zagrożenia. Jednak jego przesłanie nie jest aktem rozpacz, lecz wiarą, że nadzieja nigdy nie powinna nas opuszczać.”

(„Le Quotidien de Paris”, 27 VI 1977)

„TRUDNO SIĘ OPRZEĆ tej tragicznej magii, jaką tak sugestywnie narzuca nam w swoich spektaklach Józef Szajna, polski malarz wierzący w teatr, wizjoner pełen okrucieństwa przypominającego nam nas namych i zarazem przenoszący nas w inny świat. Jaką nazwę nadać tej podróży w egzystencję ludzką, którą mogliśmy odbyć dzięki Józefowi Szajnie i aktorskiemu zespołowi Teatru Studio z Warszawy? (...) Ta wizja opanowała nas i poraziła, bo nie ma na tym świecie żadnej trudniejszej do zgłębienia tajemnicy, niż tajemnica bólu.”

(„Le Quotidien de Paris”, 30 VI 1977)

„ORYGINALNOŚĆ TEATRU SZAJNY... nie polega na żadnych uproszczeniach ani na dostównym, bezpośrednim przekazie. Niezbędne jest więc podjęcie próby głębszej analizy jego eksperymentu, by można było przeżyć te przedstawienia tak, jak doświadcza je polska publiczność. DANTE Józefa Szajny wykracza dalece poza ramy wszelkich uproszczonych interpretacji.”

(„Liberation”, 30 VI 1977)

DANTE. ANNA MILEWSKA (Beatrycze).

„POLSKA ZAMYKA TEGOROCZNY SEZON Teatru Narodów dwoma przedstawieniami Józefa Szajny, malarza, rzeźbiarza, reżysera i dyrektora Teatru Studio w Warszawie... Jego DANTE oparty na motywach BOSKIEJ KOMEDII jest rozdarty między chrystusowym wezwaniem wiary a pokusą nicości. Bogactwo barokowych obrazów towarzyszy muzyka Pendereckiego.

...Szajna także tutaj nie chce zapomnieć o świecie koncentracyjnych obozów — który jest głównym tematem jego drugiego przedstawienia, REPLIKI. ...Przedstawienia Szajny przemawiają obrazami. Szajna powiedział: „Poezja jest mową obrazów”. I właśnie to daje widzom możliwość zrozumienia jego intencji i możliwość sprzeciwu.”

(„Le Monde”, 28 VI 1977)

„DANTE” W RECKLINGHAUSEN

TEATR STUDIO już kilkakrotnie występował w Niemieckiej Republice Federalnej z WITKACYM, REPLIKĄ i DANTEM. W 1977 roku (9—10 V) uczestniczył w Ruhrfestspiele 1977, Recklinghausen, Zagłębie Ruhry — przedstawieniem Józefa Szajny DANTE, w tzw. „Polskim Tygodniu” tego największego festiwalu w RFN organizowanym przez związki zawodowe (DGB). Głównym celem tej imprezy jest dotarcie przede wszystkim do środowisk robotniczych z najwybitniejszymi osiągnięciami współczesnej sztuki.

W uroczystym otwarciu Tygodnia Polskiego uczestniczyły wybitne osobistości życia politycznego i kulturalnego w RFN, m.in. wiceprzewodnicząca Bundestagu Annemarie Renger, członek kierownictwa SPD Herbert Wehner, nadburmistrz Recklinghausen i poseł do Bundestagu Erich Wolfram, oraz przewodniczący DGB Heinz Oskar Vener.

W zachodnio-niemieckiej prasie ukazało się kilkanaście recenzji z przedstawień DANTEGO oraz wywiady z J. Szajną; podkreślano, że zorganizowany po raz pierwszy Tydzień Polski w ramach tegorocznego Festiwalu „uzyskał fascynujący akcent dzięki występom warszawskiego Teatru Studio” (WAZ, 11 VI 1977).

Edward Hennig pisał: „Teatr Studio dzięki swemu kierownikowi Józefowi Szajnie osiągnął już światowy rozgłos. Jego DANTE, stanowiący sceniczną transformację uniwersalnego poematu BOSKA KOMEDIA... zrealizowany jest z taką odwagą i pomysłowością, że skutecznie opiera się wszelkim krytycznym zarzuceniom”.

„Jakkolwiek melodyka wiersza i tercyn Daniego (stanowiąca przecież dla włoskich uszu czyste belcanto) nie towarzyszy temu, tak bardzo dowolnie skonstruowanemu scenariuszowi, jednak recytowany po polsku tekst zespolony jest z nieomal akrobatyczną, pełną temperamentu i tętniącą rytmem akcją. Czy można to wszystko zrozumieć? I tak, i nie. Józef Szajna dobrze się zna na plastyczno-teatralnej narracji, która, wspomagana mimiką i gestem, nie iracząc zbyt treściwej zawartością, uzyskuje przynajmniej wyraziste brzmienie... Mimo niezbyt licznie zgromadzonej tego dnia publiczności, oklaski były entuzjastyczne i długotrwałe, przechodząc w fortissimo w uznaniu dla znakomitych kreacji poszczególnych aktorów. A więc w pełni zrozumiano humanistyczne intencje spektaklu stworzonego przez Szajnę” („Wesideutsche Allgemeine Zeitung”, 11 VI 1977).

Recenzent „Raport Ruhrfestspiele 5” 12 VI 1977, pisał: „Podobnie jak Dante w BOSKIEJ KOMEDII, również Szajna pragnie odprawić sąd nad poetą, nad sobą samym, nad całą ludzkością, i chce, postępując się zupełnie innymi środkami, przedstawić całe bogactwo ludzkiego doświadczenia w wymiarach kosmicznych przestrzeni... w skali od najwyższych wzniołów ludzkiego ducha i heroizmu — aż do największych głębin ludzkiej nikczemności... Wybitni krytycy wielu narodowości podkreślają, że Szajna jest twórcą unikalnej formy teatru totalnego, który polega przede wszystkim na udratylizowanej narracji wizji plastycznej. Słowo odgrywa tu rolę podrzędną, i tylko niekiedy na scenie główne tematy uzyskują „postać werbalną”. Niezwykła osobowość Szajny, łącząca w sobie umiejętności malarza, reżysera, dramaturga i scenografa — sprawiła, że stał się on jednym z czołowych twórców nowoczesnego teatru. Nigdy jeszcze w teatrze współczesnym przedstawienie teatralne nie przekazało z tak sugestywną siłą i tak skutecznie widzom wielu krajów, nie znającym polskiego języka i na ogół również BOSKIEJ KOMEDII — bogatej wieloznaczności tego dzieła.”

„REPLIKA” W AUSTRII

1 I 2 MAJA 1977 ROKU zespół Teatru STUDIO wystąpił w Wiliach z REPLIKĄ Józefa Szajny, uczestnicząc w III Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym „Spectrum 77”. Recenzent „Voikslimme” (7 V 1977) pisał: „Po raz pierwszy warszawski Teatr Studio wystąpił w Austrii. Teatr ten zdobył już światowy rozgłos przede wszystkim dzięki inscenizacjom J. Szajny. W REPLICIE swoje własne przeżycia z obozów koncentracyjnych w Oświęcimiu i Buchenwaldzie Szajna przeistoczył w koszmarny sen, wstrząsający swą wymową dzięki wyrazistej ekspresji środków teatralnych. Sztuka ta jest nie tylko świadectwem okrucieństwa popełnionego na ludziach w faszystowskich obozach koncentracyjnych, ale także ostrzeżeniem i wezwaniem do czujności”.

David Axmann w „Kultur” (9 V 1977) pisał: „Szajna w REPLICIE przekształcił wielkie milczenie we wstrząsający krzyk. Ta cisza umarłych staje się rozwibrowanym wołaniem przenikającym cały świat — i bez słów opowiada o „czasie morderców”, którzy panowali nad tym światem. Ofiary bestialstwa — ludzie i manekiny — pragną w REPLICIE odwołać się do naszej pamięci, i przypomnieć o tym, co jest najgłębszym sensem ludzkiego istnienia”.

W scenariuszu pt. „MAJAKOWSKI” wykorzystano przekłady: Leopolda Lewina, Seweryna Pollaka, Artura Sandauera, Anatola Sterna, Witolda Wandurskiego, Adama Ważyka i Wiktora Woroszyńskiego.

← REPLIKA. Od prawej: IRENA JUN, EWA KOZŁOWSKA.

„Festiwal im. Cervantesa potwierdził, że Grotowski to nie jedyna tendencja w teatrze polskim, że istnieje także Szajna. REPLIKA Szajny, pokazana na Festiwalu w Guanajuato a następnie w Meksyku, stała się nowym źródłem inspiracji dla eksperymentalnego teatru awangardowego. Rzekłbym, że dzięki szczególnemu dramatyzmowi REPLIKI — wywarła ona większe na nas wrażenie aniżeli Grotowski. Szajny identyfikowanie się ze śmiercią ma wiele wspólnego z meksykańską koncepcją, zakładającą konieczność śmierci, żeby się odrodzić. Szajna — to oznacza dziś cały etap w teatrze meksykańskim”.

ANTONIO LOPEZ MANCERA
Dyrektor Festiwalu Guanajuato

GARGANTUA I PANTAGRUEL. Od lewej: CZ. NOGACKI (Jan Łomignat), R. BALCEREK (Epistemon), W. DRZEWICZ (Panurg), J. JAROSZ (Eustenes), E. KAMINSKI (Pantagruel).

REPERTUAR BIEŻĄCY

JÓZEF SZAJNA
CERVANTES

reżyseria i scenografia — JÓZEF SZAJNA

CERVANTES. S. BRUDNY (Mnich), J. KOZAKIEWICZ (Grabarz), CZ. NOGACKI (Pastuch), E. PRWIEZIENCEW (Żebrak); u góry: T. WŁUDARSKI (Rycerz).

FRANCISZEK RABELAIS
GARGANTUA I PANTAGRUEL

przekład — Tadeusz Boy-Żeleński
adaptacja i reżyseria — IRENA JUN
scenografia i akcje plastyczne — JERZY KALINA
i MAŁGORZATA MALISZEWSKA
muzyka — KRZYSZTOF KNITTEL

DANTE

na motywach „BOSKIEJ KOMEDII”
scenariusz, reżyseria, scenografia — JÓZEF SZAJNA
muzyka — KRZYSZTOF PENDERECKI

JÓZEF SZAJNA
REPLIKA

reżyseria i scenografia — JÓZEF SZAJNA

KAROL IRZYKOWSKI — HENRYK MOHORT
DOBRODZIEJ ŻŁODZIEI

reżyseria i scenografia — JÓZEF SZAJNA
współpraca reżyserska — ANDRZEJ ZIĘBIŃSKI

KRONIKA GALERII STUDIO (1977)

9 maja 1977

Wystawa: T. Brzozowski, T. Dominik, S. Gierowski, J. Kałucki, Z. Makowski, A. Marczyński, J. Nowosielski, T. Pągowska, E. Rosenstein, J. Stajuda, H. Stażewski, J. Tarasin, R. Winiarski, R. Ziemiński. Spotkanie z Gustawem Holoubkiem. Projekcja filmu pt. „Studio Józefa Szajny”.

4 czerwca 1977

Wystawa: Ralph Wunsch (Berlin Zachodni). Spotkanie z artystą. Projekcja filmów z Studia Miniatur Filmowych w Warszawie: „Żłuda” w reż. P. Szpakowicza, „Ostatnie Wielkie Drzewo”.

2 lipca 1977

Wystawa: Waldemar Chądzyński — „Adoracja ziemniaka”, Leon Romanow — obrazy i rysunki. Projekcja Filmów Animowanych z Studia Miniatur Filmowych.

3 września 1977

Wystawa: Scenografii Współczesnej w ramach Festiwalu Sztuki w Warszawie. Wystawa przygotowana z Zarządkiem Okręgu Związku Polskich Artystów Piastyków. Spotkanie na temat współczesnej scenografii z prof. Zenobiuszem Strzeleckim. Projekcja slajdów na temat scenografii.

8 października 1977

Wystawa: D. Urbanowicz, W. Urbanowicz, J. Tarabuła, J. Wroński — malarstwo i rysunki artystów z Krakowa. Odczyt: dr B. Kowalska — „Documenta VI w Kasel”.

Kierownik Galerii
ANDRZEJ EKWIŃSKI

Inspicjenci: **RYSZARD KŁAKOWICZ**

Sufler: **EWA DWORECKA**

Kierownik pracowni scenograficznej: **PIOTR DYGA**

Kierownik techniczny: **ALFRED MEKER**

Kierownik oświetlenia: **WOJCIECH REBKIEWICZ**

Akustycy: **ROMAN PUCHALSKI, ANDRZEJ SREBRZYŃSKI**

Kierownik modelatarni: **WACŁAW TRZECIAK**

Kierownicy pracowni krawieckich:

MARIANNA RUTKOWSKA, MIECZYŚLAW WINNICKI

Kierownik pracowni malarskiej: **JAN SZAWLIŃSKI**

Kierownik pracowni perukarskiej: **HALINA CIEŚLAK**

Kierownik organizacji widowni: **ELŻBIETA GOŁĄBEK**

Kierownik widowni: **KAZIMIERA ZAWIDZKA**

Kierownik administracji: **RYSZARD MALINOWSKI**

Kierownik organizacji pracy artystycznej:

MAŁGORZATA BONIKOWSKA

Wydawca: **TEATR STUDIO — PKiN**

Fotografie: **S. OKOŁOWICZ, W. PLEWIŃSKI, J. MANKOWSKI,
M. SIELEWICZ**

Opracowanie graficzne: **KRYSTYNA JACHNIEWICZ-ZARĘBSKA**

WDA — Zakład Typo. Zam. 1661. Nakł. 10.000. F-122

W programie wykorzystano zdjęcia archiwalne oraz oryginalne rysunki i plakaty W. Majakowskiego.

Przedsprzedaż biletów na dwa tygodnie przed przedstawieniem. Zamówienia na bilety zbiorowe przyjmuje ORGANIZACJA WIDOWNI (tel. 20-21-02) w godz. od 9 do 15, oprócz niedziel i świąt. KASA TEATRU (tel. 20-21-02) czynna w poniedziałki od 10 do 16, w niedziele i święta od 14 do 19,30, w pozostałe dni od 10 do 14 i od 15,30 do 19,30. Przedsprzedaż biletów prowadzą również: SPATIF, Al. Jerozolimskie 25, tel. 21-93-83 w godz. od 10 do 17,30, oraz SYRENA, ul. Krucza 16/22, tel. 25-72-01 w godz. od 10 do 17,30.

Cena programu 9 zł

МАЯКОВСКИЙ

УЛЫБАЕТСЯ

МАЯКОВСКИЙ

СМЕЕТСЯ

МАЯКОВСКИЙ

ИЗДЕВАЕТСЯ